

Гимназијалац

Садржај

Реч уредника	3
Пратећи путеве Светог Саве	4
Свечаност предаје пантљика	6
За оног који је хтео да осветли целу планету	10
Руже за девојке из Улице ружа.....	12
Спортски преглед.....	14
Песма: „Опрости плането”	16

„Гимназијалац”

лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2019/2020. број 2.;

Уредник: Тамара Зечак

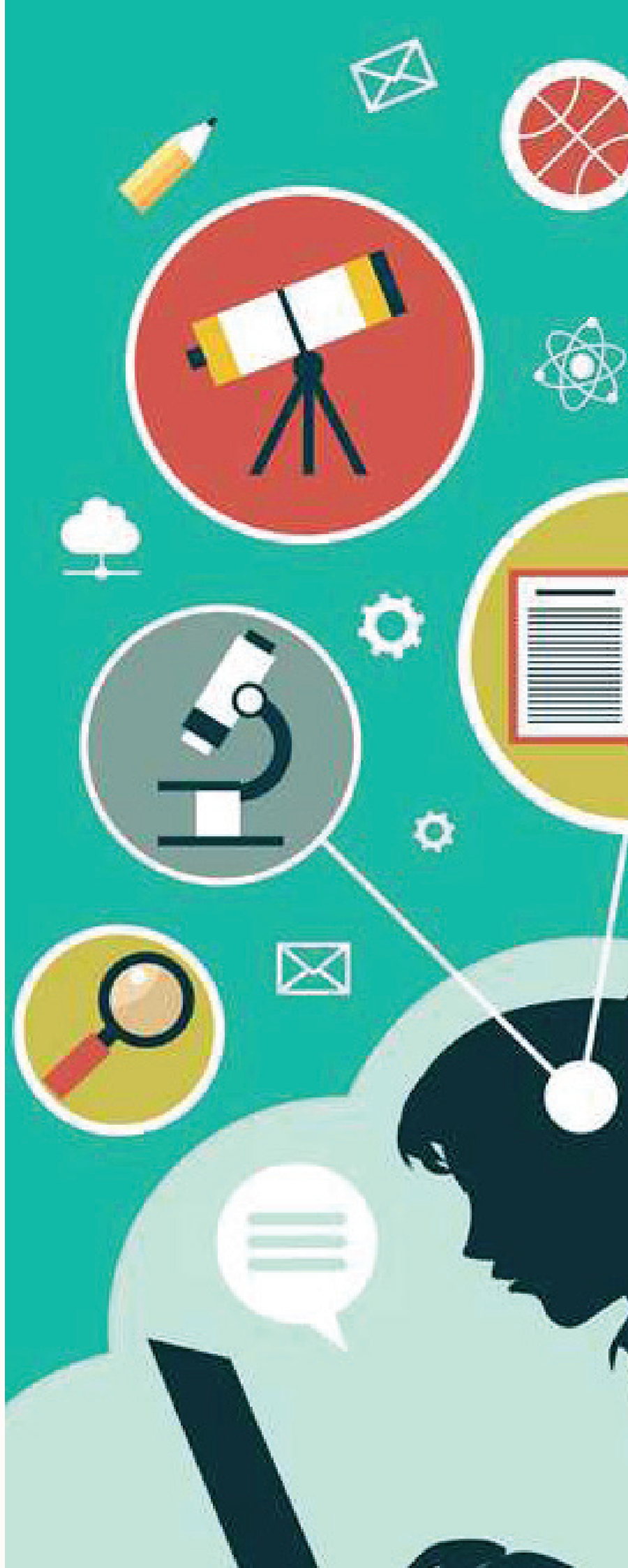
Редакција: Софија Цветковић, Јована Жугић, Дуња Јошић, Наталија Томић

Технички уредник: Зоран Меселџија

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

Лектура: Драгана Меселџија

За издавача: др Јованка Ластић, директор
Издавање је помогла Фондација “Бетлен Габор”.

Реч уредника

Драги моји СОШИГ-овци!

Јављам вам се после мало дуже паузе. За почетак надам се да сте сви добро и да сте здрави. Пуно тога се издешавало од изласка претходног броја вашег омиљеног часописа. Због тога ће ова уводна реч бити мало дужа, али надам се да ми нећете замерити.

После месец дана зимског распуста вратили смо се у школске клупе. Последње две недеље првог полугодишта смо провели у поправљању оних оцена које су се могле поправити. Убрзо су нас сачекале нове обавезе и задаци тако да смо се брзо тргли и пробудили из зимског сна. Верујем да сте сви жељно ишчекивали лепше време и прилику за шетњу по Будимпешти. Као и сваке зиме имали смо пуно посла. Требало је спремити бројне приредбе за прославу Светог Саве, Сретења... Наравно успешно смо обавили и ове задатке. Овде бих посебно истакла и похвалила ученике 11-их и 12-их разреда који су имали најтежи задатак, а то је спремање овогодишњих „Пантљика“. Сви су били на висини задатка: једанаести разреда, што се тиче програма за матуранте и родитеље, као и свеопште организације од дочека гостију, па до саме приредбе, музике, озвучења и свега осталог, а све то уз помоћ и организацију својих разредних старешина. Дванаести су као што је и било очекивано те ноћи заблистали у најбољем издању и својим изгледом и плесом, који су увежбавали месецима, засенили све присутне. Једно велико браво за све!

Тада нисмо ни слутили да ће се убрзо све променити. Уместо да се спремамо за екскурзије, државно такмичење у кошарци, матуранти за завршавање школске године и полагање матурских испита, ми смо морали да се вратимо својим кућама. Вирус, за чије смо постојање сви чули и били по мало обавештени се изненада појавио и у Европи. Одједном смо почели да виђамо све већи број људи на улицама са маскама и рукавицама, почеле су да се затварају јавне установе и проглашено је ванредно стање. Нажалост и наша школа је морала да се затвори и пређе на online наставу. Како је у последњи час одлучено да се школе затварају, морали смо брзо да реагујемо. Веома сам поносна на све вас, јер сте успели у кратком периоду да се организујете како бисте што пре стигли својим кућама. Такође, захваљујем се свим професорима и руководству школе које нам је помогло у томе. Још једном смо показали да смо сви ми једна велика породица и да знамо да функционишемо као тим!

Већ следеће недеље почела је настава на даљину. Верујем, да вам у почетку није било најлакше да се пребаците на овакву врсту наставе, али надам се да вам је након месец дана већ постало лакше. Исто тако сам сигурна да сте сви помислили колико вам је у ствари лакша и занимљивија настава у школи иако се често жалимо. Ипак, тамо смо сви заједно, дружимо се, понекад и препиремо, смејемо се и плачемо заједно. На нашу срећу, технологија је јако развијена па можемо и даље да будемо у контакту са нашим другарима из школе, размењујемо поруке о томе како проводимо дане, коју музику слушамо, које филмове гледамо као и понеки домаћи задатак 😊.

Надам се да се сви трудите да што више времена проводите код куће. Верујем да вам је понекад досадно али знате и сами да је то најбољи начин да сачувате своје здравље. Уколико излазите напоље, гледајте да се придржавате свих прописаних мера, носите маске и рукавице, редовно перите руке, и смањите контакте са људима како би се што пре могли вратити својим нормалним активностима и како бисмо победили овог невидљивог непријатеља. Верујем да сте се већ наслушали прича о мерама предострожности, али знате и сами да је понављање мајка знања. Верујем да вам неће шкодити!

У овом броју „Гимназијалца“ подсетићемо вас на неке догађаје из периода када смо још били у Будимпешти. Већ сам споменула најсвечанији догађај сваке школске године, а то су наравно „Пантљике“. Пред сам повратак кући дечаци наше школе су у Текелијануму припремили приредбу поводом 8. марта за све девојке као и професорке из женског дома, па ћете се читајући извештај са овог догађаја моћи присетити и тога. Ту су и текстови и песме наших ученика о нашем језику, планети и ситуацији која нас је задесила. Надам се да ће вам се допасти.

За крај пожелела бих вам свима пуно здравља, јер нам је оно сада свима најбитније! Имајте вере да ће ово све проћи. Надам се да се убрзо видимо и дружимо путем нашег школског часописа и да ће до тада све ово постати далека историја! До тада останите позитивни!

Тамара Зечак, 11.ц

ПРАТЕЋИ ПУТЕВЕ СВЕТОГ САВЕ

На празник Светог Саве, 27. јануара, сећамо се великог српског принца, монаха, игумана манастира Студенице, књижевника, дипломате и првог архиепископа аутокефалне Српске православне цркве.

Рођен као Растко Немањић 1174. године, био је најмлађи син великог жупана Стефана Немање и његове жене Ане. Заједно са старијом браћом, Стефаном и Вуканом, на двору у Расу, добио је изванредно образовање. Од ране младости показивао је љубав према књизи. Већ у петнаестој години отац му даде на управљање Хумску област, међутим, тежећи савршенијем животу, млади Растко је напустио родитељски дом и отишао на Свету Гору. У осамнаестој години живота примио је монашки чин и добио име Сава.

Године 1207. са моштима Светог Симеона Мироточивог, Сава – сада у чину архимандрита – враћа се у Србију и у манастиру Студеници, очевој задужбини, мири око власти завађену браћу Стефана и Вукана. Потом ради на црквеном и културном просвећивању српског народа; говори им о хришћанском моралу, љубави и милосрђу; ради на организацији Цркве и оснива епархије. У својој личности је објединио просветитеља, духовника, државника и учитеља.

На празник Успења Пресвете Богородице, 15. августа 1219. године, у Никеји, патријарх Манојло Сарантен проглашава Саву за првог српског архиепископа. Од тада је Српска православна црква аутокефална.

Приликом повратка са поклоничког путовања, упокојио се у Бугарској, у Трнову, на Богојављење 14. јануара 1235. године, док је 1594. године на Врачару у Београду, Синан паша на ломачи спалио Савине свете мошти. Предање каже да су дим и пепео са те ломаче развејали огањ благодати Христове у све српске земље и у све српске душе. Због тога ми Срби, не само у српским земљама, него и широм света, чувамо дух и сећање на Светог Саву.

Имајући у срцима љубав и веру према нашем првом архиепископу обележили смо нашу школску славу и ове године. Свечани програм поводом Савиндана приређен је у сали за физичко васпитање у четвртак, 23. јануара, после наставе са почетком у 15 часова.

Већ годинама уназад, традиционално, обележавање школске славе започето је тропаром Светог Саве у извођењу школског хора под диригентском палицом професорке музичке културе Оливере Младеновић Мунишић. Одмах затим часни оци, јеромонах Варнава Кнежевић, отац Зоран Остојић, парох будимпештански, отац Никола Почуча и отац Зоран Живић, вероучитељ наше школе и парох калашки уз саслужење ђакон Стефана Милисавића обавили су призивање Светог Духа и молебан за ученике, васпитаче, учитељице, наставнице и професоре наше васпитно-образовне установе „Никола Тесла” у Будимпешти.

Осврт о животу Светог Саве и његовом значају представио нам је отац Никола Почуча, свештеник који служи у храму Светог Георгија.

Имали смо част да својим присуством угостимо Биљану Гутић Бјелицу, амбасадора Босне и Херцеговине у Будимпешти, Дејану Ђукић, конзула Републике Србије у Мађарској и Веру Пејић Сутор, председницу Самоуправе Срба у Мађарској.

Овогодишњи програм вратио нам је дух давнина. Започео је извођењем рецитације забавиштараца, потом су Радмила Вуковић, Сања Вуковић и Виола Тамара Нађ уз пратњу школског хора веома лепо извеле песму „Свети Саво, мудра главо”. Поздравом и изношењем најважнијих детаља из живота Растка Немањића, Вељко Круљ, ученик 11/б разреда, увео нас је у предстојећу сценску игру.

Уводећи нас у предстојећу радњу, песму „Ко удара тако позно” извеле су Александра Секулић, Сузана Косновски, Миња Чорић и Хана Герег ученице српске школе на Тргу ружа.

Наш народ обогатио је своју традицију и књижевност легандама и многобројним причама о Светом Сави. Желећи да прикажу важност и мишљење о Светом Сави међу народом, у духу

старих времена, сликовито и на занимљив начин, ученице драмске секције Марта Јовановић, Софија Цветковић, Јована Жугић, Софија Труфуновић, Маша Сврдлин и Тара Радиновић, извеле су кратак игроказ, док је фолклорна група основаца на крају веома енергично и раздрагано извела коло из источне Србије.

Водећи се мишљењем да заједничим радом постижемо велике резултате, нашим професорима можемо захвалити за овогодишњи успешан програм.

Професорка Зорица Јурковић Ембер заслужна је за режију нашег свечаног програма. Вредне забавиштарце су припремиле васпитачице Вера Криваћевић, Ивана Шимпрага и Гордана Милисавић. За перфектан наступ школског хора, као и извођење соло песме заслужан је труд професорке Оливере Мунишић. Мале плесаче је увежбала професорка Анита Вуковић, заменик директора, док је сценску декорацију реализовала професорка Изабела Борза.

Како обичај налаже, програм је завршен светосавском химном „Ускликнимо с љубављу Светитељу Сави“ у извођењу хора Српске гимназије. Након тога ученицима је дељено кољиво и по парче славског колача.

На сам празник Светог Саве ученици наше школе, предвођени својим разредним старешинама, упутили су се у српски саборни храм Светог Великомученика Георгија у Будимпешти и присуствовали светој Литургији.

На крају архијерејске Литургије Његово преосвештенство епископ будимски и администратор темишварски Лукијан је, у име Његове светости Иринеја, патријарха српског, и чланова Светог архијерејског Синода Српске православне цркве, уручио др Јованки Ластић, директорки Српског забавишта, основне школе, гимназије, колегијума и библиотеке „Никола Тесла“ у Будимпешти, „Орден Светог Саве другог степена“.

Приликом посете наше школе на Тргу ружа првих дана септембра 2019. године, Његова светост Иринеј, патријарх српски је веома похвално говорио о раду нашег училишта у самом центру мађарске престонице. Истакао је да је одушевљен начином рада, дисциплином, као и условима у којима учи велики број српских, као и мађарских држављана наше школе. Патријарх Иринеј је приметио да се врши предани рад на васпитању и подучавању младих нараштаја чиме је поносан. Сматра да су ред, рад и дисциплина мотиви из којих произилазе велики резултати.

Директорка Јованка је приликом доделе истакла да поменуто признање није само њена заслуга, већ и оних који су на сам празник испунили цркву, а то су колеге, педагози и ђаци наше школе, који ову школу чине посебном и који су заслужни што се у последњих десетак година тако интензивно развијамо.

По завршетку, светосавски кумови, који су овом приликом били ђаци дванаестог разреда Српске гимназије „Никола Тесла“ на челу са својим разредним старешинама Светланом Чемерикић Кучера, Весном Бабић Седлачек и Андрејом Мештер Апјок, предали су славски колач једанаестом разреду, као следећим кумовима. Тиме се наша дугогодишња традиција наставља

чинећи нашу школу посебном, не само за нас који је похађамо, већ за цели српски народ.

Пратећи путеве Светог Саве, морамо се трудити да истрајемо у нашим циљевима и сновима, да будемо успешни у нашем школовању, те да у миру и здрављу дочекамо нашу славу и следеће године међу зидовима наше школе на Тргу ружа.

Софија Цветковић, 11.ц

Свечаност предаје пантљика

По свему судећи најсвечанији догађај током гимназијског школовања јесте неизоставна свечаност „Предаја пантљика” чиме ученици 12. разреда симболично ступају у ред матураната. Ова традиција потиче из 1830. године када је у Шелмецбањи (данас Банска Штијавница) организована прва свечаност таквог типа. Тада је она носила назив „валетање”, по латинској речи „Valete” што значи „Живите срећно!” Матуранти су се већ и тада китили пантљикама (тракама) које су симболисале чин расанка. Ове године је ова важна манифестација приређена у Културном центру МОМ у Будиму. Ученици 11. разреда Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти уложили су много труда да се ова свечаност одржи на достојан начин. У суботу, 15. фебруара, са почетком у 19 часова у препуној сали зачули су се први звуци свечаног програма. Ову приредбу су својим присуством увеличали Иван Тодоров, амбасадор Републике Србије у Будимпешти и Вера Пејић Сутор, председница Самоуправе Срба у Мађарској. Присутне су поздравили водитељи програма Аница Шијаковић и Марко Планк најављујући редослед програма. Уследила је додела пантљика уз пратњу пријатне музичке подлоге и пуштања слајдова слика матураната из раног детињства. Осим слављеника на сцену су ступиле и разредне старешине Андреа Мештер Апјок, Весна Бабић Седлачек и Светлана Чемерикић Кучера у пратњи разредника у ђачком дому Драгане Меселције, Лазара Которчевића и Славице Зељковић.

Потом су представнице сва три одељења 12. разреда Бојана Младеновић, Босиљка Фекете, Љиљана Ковјанић и Ана Добрић прочитале своје говоре на српском и мађарском језику. Овом приликом издвојићемо детаљ из беседе Бојане Младеновић, 12.б разреда: „Одавде свако почиње да трага за својом срећом. Са овог места одлазимо, свако својим путем, свако своје циљу. Желим вам

сву срећу, заиста, и да једног дана, када се опет видимо, чујем да су неки од вас постали лекари, архитекте, инжењери или пак оперски певачи у Миланској скали. Ова животна епоха се затвара, али креће и ново поглавље, у ком можда нећемо бити ми, неће бити буђења у нашим домским собама, заједничког ручка за оним нашим столом, али ће увек остати сећање на нас. Ми смо били знани као миран разред, разред пун филозофа, али опет разред добрих људи које ћу чувати на дну свог џепа ма где год се расули по свету.” После дирљивих речи присутнима и слављеницима обратила се директорка др Јованка Ластих која је поред осталог рекла и следеће: „Драги матуранти, поштовани родитељи, драги гости, опет смо ту на овој бини. Увек смо пуни узбуђења и веома је тешко говорити. Не знам како се вама чини, али мени се чини да ових четири године једне генерације траје све краће и краће. Као да је јуче било када су неки од вас полагаали пријемни испит. (...) Ово што сте код нас научили нисте могли нигде другде на свету да научите, не зато што смо толико паметни, добри и савршени – знамо да нисмо. Једноставно цела прича наше школе, постојање наше школе овде у Мађарској, ваша заинтересованост да дођете код нас, а и за оне који су већ наши ђаци били, да се упознају и са вама и са целом причом, мислим да чине једну целину. Врло је важно да имате један чврст систем вредности којим ћете кренути у живот, и ако се држите тог система вредности сигурно ћете успети.” После беседе директорке Српског забавишта, основне школе, гимназије, колегијума и библиотеке „НиколаТесла” у Будимпешти следио је програм 11. разреда. Једанаестаци су свој програм осмислили као мозаичну представу о сусрету бивших ђака који се присећају минулих гимназијских дана и припреме за тадашњу „Предају пантљика”. Софија Цветковић, Софија Трифуновић, Димитрије

Мановски, Ана Русмир, Обрад Дабовић и Лука Балаж су одлично глумили бивше ђаци. Прво су се присетили модерног плеса који су овом приликом извели Ана Вулетић, Јаков Иваница, Дејан Јунгић и Марко Балажевић. Одмах после њих Марта Јовановић је својим извођењем „Неповратне песме” Мирослава Антића просто очарала публику. Затим су кошаркаши Алекса Југовић, Петар Јовић, Милан Вукичевић, Душан Ачански, Вељко Ђокић подсетили на успехе наших младих спортиста. Одмах после новог присећања приказан је час фолклора. То је био прилика да се покаже како многи наши ђаци не успевају да науче ни основне кораке кола. Бројни су одустали, али зато су мајсторски одиграли Велико коло Вељко Круљ, Тамара Зечак, Александра Поповић, Борислава Цуцић и Лазар Мандић. При крају програма Душан Ачански је на гитари извео дивну мелодију Исака Албениза „Астуриас” коју су, нимало случајно, прекинуле девојке Ленка Кипријановић, Андреа Аксентијевић, Теодора Шобот, Марта Јовановић, Тамара Зечак, Борислава Цуцић и Мила Божић. Оне су том приликом приказале занимљиву кореографију и отпевале у пратњи Душанове гитаре популарну песму „Пољупци” од Фламингоса. Програм једанаестака завршен је беседом Теодоре Радан и Дениса Копуновића на српском и мађарском језику из којег издвајамо: „Погледајте! Сада стојите поносни и испред себе видите успех и пријатеље за цео живот. Успели сте да догурате до овог дана, који сте пре четири године себи зацртали као највећи циљ. Сада већ хитате ка оним вишим циљевима, а ми знамо да сте спремни за то, јер Боже мој, преживели сте СОШИГ, а то значи ништа вам више не може тешко пасти! Без суза, ваша књига звана „Живот” се наставља, једино се окреће једно ново поглавље,

а ми верујемо у вас!" Говор је заједнички плод Ане Русмир, Александре Поповић и Јоване Жугић. Најзаслужнија ученица која је својим трудом и залагањем највише допринела успеху програма 11. разреда јесте Јована Жугић. Око целокупне организације и реализације „Предаје пантљика“, а посебно око програма 11. разреда, највише се ангажовао професор Драгомир Дујмов, разредни старешина 11.ц разреда. Затим је следио најузбудљивији моменат вечери – наступ слављеника. Матуранти су фрапантно изводили елегантне валцере и енергичне модерне плесове. Разне, веома успешне кореографије задивиле су многобројну публику. На самом крају дванаестаци су уручили букете цвећа и пригодне поклоне директорки др Јованки Ластић, заменицима Ксенији Сушић Марков, Јулијани Которчевић, Аници Пандуровић, разредним старешинама и кореографима Ани Маргушић, Душану Вуковићу и Еви Кардош. Овде ваља истаћи да су кореографију плесова 12.а разреда осмиле и увежбале ученице Габријела Варади, Нина Кнежевић и Лара Камаси. Незаборавно вече завршено је заједничким плесом матураната и њихових родитеља.

Д. Д.

Пантљике из угла организатора

„Само нека је прошло!“ су биле прве речи свих нас када се ова свечаност завршила 😊 Мислим да нам је свима било јасно да је то најпосебније вече за наше матуранте, а и један од најважнијих догађаја у школској години, и да је на нама била велика одговорност за то како ће свечаност да се одвија. Сваки тренутак наших проба био је драгоцен, јер смо хтели да све изгледа како смо планирали! Позитивна енергија и смех су биле најбитније ствари које су нам помогле да пребродимо трему коју смо имали пред почетак 😊 Писање говора, учење текстова, смишљање представе и програма су само део ствари које смо урадили, али када смо видели осмехе на лицима матураната и њима блиских људи, схватили смо да се сав наш труд исплатио! Желели смо да им то вече дочарамо како доликује и да, иако оно означава „почетак краја“, матуранти изађу насмејани и срећни, а уз заједнички рад читаве генерације и наших разредних старешина, ми смо у томе и успели!

Јована Жугић, 11.ц

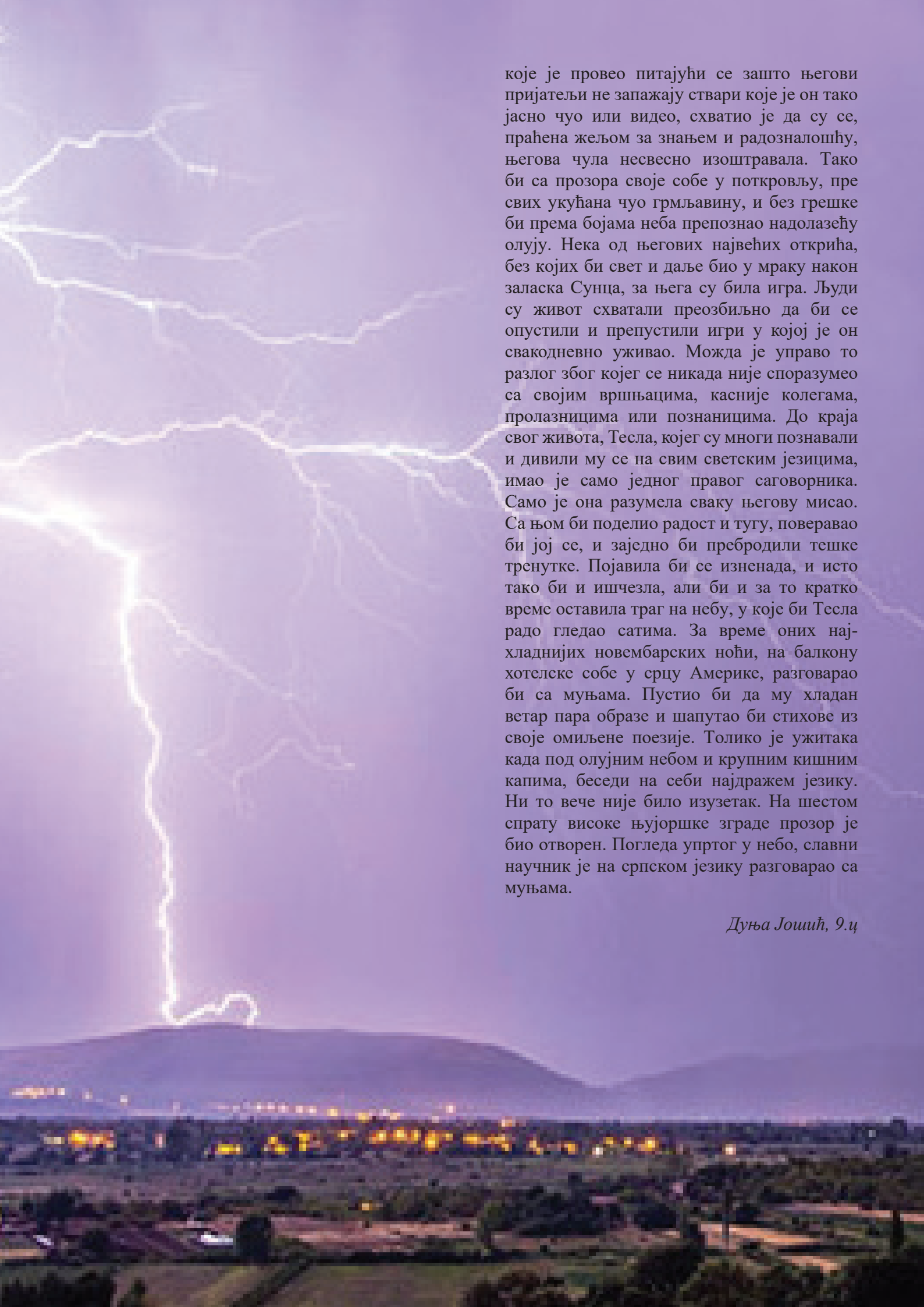

За оног који је хтео да осветли целу планету!

„На српском разговарам са муњама“

Никола Тесла

Година 1899. Сунце је већ одавно зашло и у стану на шестом спрату високе њујоршке зграде светла су била угашена. Чудно је како је управо он, који је желео да осветли читаву Земљу, начини је другим Сунцем, и обасја екватор попут Сатурновог прстена, најчешће размишљао у потпуном мраку. За њега „црно је право лице светлости“ и једино је у тмини јасно видео своје идеје. Зажмурио би и замислио дубине свемира. Црне рупе, које је увек сматрао извором живота. А затим би, попут варнице на ветру, на свега један трен пред његовим очима заблеснула светлост. Уздахнуо је и почео да корача по соби. Присећао се свог најранијег детињства. Истина је да није увек наилазио на подршку, и да су се често супротстављали његовим ставовима, али то га није спречило да истраје у својој намери да створи нешто што ће користити читавом човечанству. Кроз маглу је видео себе како стоји испред масивних дрвених врата док око њега пролазе деца не обраћајући пажњу на њега. Учитељ је био строг, и мада је умео да подвикне, био је једини који је разумео његову љубав према науци. Каткад би замишљен у задњој клупи одлутао на пар минута, маштајући о поветарцу и свежем ваздуху Нијагариних водопада. Сањао је да једнога дана отпутује тамо. Дванаест година. Премда не сасвим јасно, већ са дванаест година знао је за већину својих открића. Умео је да до касних сати размишља о експериментима о којима је читао, и надао се да ће једнога дана управо он имати своју сопствену лабораторију, у којој ће моћи да испроба неке од најзанимљивијих. Није ни слутио да ће у једној од таквих, у том периоду измаштаних лабораторија, први пут у историји бити разбијен атом и откривен црни космички зрак. Насмејао се при помисли да је његово умеће да у глави створи слику читавог пројекта пре него уопште нацрта скицу, нека врста моћи. То је свакако био изузетан дар, којим се поносио. Након толико година

које је провео питајући се зашто његови пријатељи не запажају ствари које је он тако јасно чуо или видео, схватио је да су се, праћена жељом за знањем и радозналешћу, његова чула несвесно изоштравала. Тако би са прозора своје собе у поткровљу, пре свих укућана чуо грмљавину, и без грешке би према бојама неба препознао надолazeћу олују. Нека од његових највећих открића, без којих би свет и даље био у мраку након заласка Сунца, за њега су била игра. Људи су живот схватили преозбиљно да би се опустили и препустили игри у којој је он свакодневно уживао. Можда је управо то разлог због којег се никада није споразумео са својим вршњацима, касније колегама, пролазницима или познаницима. До краја свог живота, Тесла, којег су многи познавали и дивили му се на свим светским језицима, имао је само једног правога саговорника. Само је она разумела сваку његову мисао. Са њом би поделио радост и тугу, поверавао би јој се, и заједно би пребродили тешке тренутке. Појавила би се изненада, и исто тако би и ишчезла, али би и за то кратко време оставила траг на небу, у које би Тесла радо гледао сатима. За време оних најхладнијих новембарских ноћи, на балкону хотелске собе у срцу Америке, разговарао би са муњама. Пустио би да му хладан ветар пара образе и шапутао би стихове из своје омиљене поезије. Толико је ужитака када под олујним небом и крупним кишним капима, беседи на себи најдражем језику. Ни то вече није било изузетак. На шестом спрату високе њујоршке зграде прозор је био отворен. Погледа упртог у небо, славни научник је на српском језику разговарао са муњама.

Дуња Јошић, 9.ц

Дечаци из Текелијанума, иначе ученици Српске гимназије „Никола Тесла”, одлучили су да са својим домским разредним старешинама, приреде изненађење за другарице и професорке из женског дома и за њих организују пригодни програм. То су и учинили, неколико дана пре проглашења ванредног стања у Мађарској.

Какви су иначе дечаци, помало стидљиви за јавне наступе и експонирања на сцени, требало их је охрабрити да се одваже и одаберу рецитације или прихвате предложене. Наравно, и да се изборе са сопственом тремом због наступа. Иако су били свесни да ово није наступ за оцену, осећала се код свих нека позитивна трема и узбуђење око читавог пројекта. Можда зато, што је свакога од њих, из публике слушала и гледала нека другарица или девојчица њима посебно важна. И професорке. И другари. Уз инструкције и помоћ професора Драгане Меселџија, Мирослава Сребра и Горана Карагића, осим програма, осмишљен је и плакат који је неколико дана пре програма одштампан и залепљен на врата женског дома – да се девојке припреме и да знају да су позване и добродошле. Комплетан програм је припреман тајно и био је право изненађење. Ипак, без ружа за гошће овај дан је некако био незамислив. Било је ту полемике, шта поклонити девојкама: чоколаде или руже? Неко од ученика рече: „Разредна, руже су клише... Али добар клише. Немојте да мењамо. Купићемо им руже”, одлучили су.

И ученик Александар Газдаг се побринуо за то, па је на време купио руже и са другарима их донео у дом. Сви дечаци су и пре договореног времена били на генералној проби у свечаној сали Текелијанума. Неки од њих су трчали са тренинга право на пробу, па на пресвлачење. Неки су одлучили да неће да иду на вечеру да не би каснили на наступ. Питају ме онако у журби, како да се обуку.

„Треба свечано”, кажем им.

За час се ходник у ђачком дому забелео од њихових свечаних белих кошуља. Свим учесницима у рукама спреман текст. На генералној проби их охрабрујем: „Одлични сте! Као да су ови стихови писани за вас!”

Смешкају се, а видим и они су поносни. Види се то по њиховом држању, по ходу. До самог почетка програма не знамо колико ће гостију бити у сали, али ми смо решени да ћемо се једнако трудити и за 10, као и за 100 девојака. Нешто пре самог почетка, постајемо свесни да је сала дупке пуна девојака, тако да ће домаћини тј. дечаци за време програма бити у предворју испред сале. То је било на њихово задовољство, јер видети пуну салу је било изнад свих очекивања. Наравно, са ученицама из женског дома су биле и директорка дома Јулијана Которчевић, као и професорке из женског дома. На сцену су изашли водитељи програма, ученици Лука Балаж и Вељко Круљ да поздраве присутне и од тог тренутка, сцена је била само њихова. Цео програм се базирао на дијалогу Луке и Вељка и саветима једног другог, како се понашати са нежнијим полом, на надмудривању шта девојке највише воле и на који начин треба комуницирати с њима. Како их задивити и импресионирати, како их задржати, а изнад свега показати колико су важне у свачијем животу. У зависности од савета, водитељи су најављивали своје другаре, такође учеснике у програму, који су излазили на сцену и изводили своје тачке. Тако је на сцену међу првима позван доктор за љубав, ученик Лазар Тилгер који је прочитао песму Мирослава Антића „Када ми недостајеш” и добио први аплауз публике. Водитељи су констатовали да су жене права мистерија и да засигурно није узалуд ни сам Меша Селимовић анализирајући жене и њихову ћуд и нежност, рекао да жена више воли лепу реч макар била и глупа, него паметну ако је груба. Алекса Тршић је говорећи стихове Матије Бећковића „Одакле мени ти”,

показао како размишља један заљубљени романтик. Лука и Вељко су били потпуно свесни да постоји хиљаду начина да се љубав покаже и да осим стихова и речи, постоји и музика. Зато је Ђорђе Вукадинов показао како то може да изгледа и отпевао песму Жељка Јоксимовића „Иду дани”. Свечаном салом Текелијанума се разлегла сетна предивна мелодија и речи: ... да опет видим твоје лице, мала, бела госпођице... Вељко је покушао да помогне Луки одајући му тајну да су њему много помогле Антићеве песме и стихови, зато су позвали на сцену Марка Ђалића који је прочитао песму „Записано у среду”. Надовезивали су се дечаки један на другог, саветима и досеткама. Позивали су у помоћ публику и другаре, па је на сцени завршио и Душан Ачански који је са пуно емоција отпевао руску песму „Кађуша”.

После свега што смо чули и видели, схватили смо да нисмо ни знали какве све таленте имамо у дому. А дефинитивно, нису то znale ни девојке. Ни ово вече не би било потпуно без свирке. Душан је свирајући електричну гитару био пратња тројници својих другова Михајлу Тапишки, Бојану Видовићу и Давиду Васићу, док су они читали стихове песме Мирослава Антића „Сенка”. Иако су ово вече припремили искључиво дечаки из Текелијанума, на опште изненађење присутних, из публике је на сцену изашла ученица Ленка Кипријановић констатујући да без женске руке и помоћи ништа не може да се заврши, па чак ни ово вече које је посвећено женама. Наравно, додала је да би било дивно да има неку моћ, па да када зажмури и зажели жељу, да се онако нестварно сви момци појаве сређени, свечно обучени, скоцкани. Па као на филму, поделе дамама руже... Пожелела је да може само да пуцне прстима и чаролија да почне. Кад је Ленка зажмурила и пуцнула прстима, почела је музика и у салу је, из предворја уз овације присутних гошћи, ушетао шпалир дечака у белим кошуљама са ружама у рукама. Сваки од њих је стао поред једног реда и док су салом одјекивали звуци Душанове електричне гитаре, дечаки су гошћама делили руже. Музика је све време свирала, а Ленка жмурила. Кад је отворила очи, испред ње је клечао ученик Петар Јовић са ружом у рукама. Још једно успешно изненађење. Огроман аплауз на самом крају, говори о томе колико се присутнима допао програм. Водитељи су на крају програма још једном захвалили што су се гошће одавале у овако великом броју. И тако, чекамо нову прилику за неко ново изненађење и нови програм. Надамо се, ускоро.

Д. М.

Спортски преглед

2. Меморијални турнир „Дражен Петровић“ 2019. 04-05. септембар

Учесници турнира поред домаћина екипе „ХОШИГА“, били су „СОШИГ“, „Мишколц“, „М. Крлежа“ Печуј, „Немачка гимназија“ Будимпешта, „КК Шибенка“ Шибеник, „7. Загребачка гимназија“ Загреб.

Првог дана такмичења у петак смо одиграли утакмице у групи. Прва утакмица је одиграна са екипом Мишколца и завршена је у нашу корист, победом од осам поена разлике. Тога дана смо још са две убедљиве победе остварили пласман у полуфинале.

У суботу пре подне смо играли прву полуфиналну утакмицу са екипом Шибеника. Утакмица је била убедљиво најнеизвеснија и најбоља на турниру по речима свих присутних. Нијансе су пресудиле, а нама остаје да извучемо поуке и архивирамо ово као једно велико искуство. Рекло би се да је то било финале пре финала, и на крају се то и обистинило. Шибеник је поново освојио прво место, док смо се ми морали задовољити трећим местом, а то смо морали изборити у поновном сусрету са екипом гимназије „Мирослав Крлежа“ из Печуја. Момци су представили нашу школу у најбољем могућем светлу, задобили много похвала и симпатија других екипа због начина на који су се такмичили и надметали, дружили се током целог турнира са ученицима из осталих екипа, изузетно лепо понашали, све у свему представили су нашу школу на један јако леп начин, због чега сам највише поносан на њих. Остварено је пријатељство и лепо искуство учешћем на овом сада већ традиционалном турниру. Спомиње се да ће догодине бити проширење турнира. Хтели бисмо слично да организујемо и у женској конкуренцији, па се надамо поновном позиву за обе наше селекције.

„Отворено будимпештанско првенство“

Кошарка девојке

14.10.2019.

После одличног почетка утакмице и прве четвртине где смо свели противника на само 11 примљених поена и водили са 5 разлике, уследио је пад након губитка снаге и концентрације. Физички надмоћнији противник нам је правио проблеме како под кошом у скоковима, тако и бољим процентом шута споља. На моменте смо успевали да се вратимо у утакмицу, поготову наша најефикаснија играчица тима, и целе утакмице Надиа Смаилбеговић, нам је уливала трачак наде за прикључком. Једноставно нисмо могли парирати у завршницама првог и другог полувремена јер нас је екипа „Ловеј Кларе“ сламала и заслужено убедљиво славила. Упркос поразу пласирали смо се у завршницу будимпештанског отвореног првенства у кошарци, са друге позиције у групи.

**„Отворено будимпештанско првенство“
 „Финални турнир четири најбоље екипе“
 Кошарка - мушки**

Финална утакмица је била још неизвеснија од полуфиналне, јер смо током читавог сусрета ми морали да јуримо резултат, што никада није пријатна ситуација. За време игре смо били у грчу, јер смо знали да нас победа води у Дебрецен на државно првенство на које још никада до сада нисмо успели да се пласирамо. Покушавали смо да збунимо противника разним променама у одбрани, што нам је и успело у трећој четвртини. Вратили смо се у игру, али су и даље домаћини имали минималну предност. Утакмица је добила још већу тензију када се школска сала са обе стране напунила публиком и када је почело навијање као на неком великом такмичењу. Било је изузетно то што смо успели да до краја останемо присебни, мирне главе и прецизни са линије слободног бацања. Ту бих истакао Вукашина Кркљеша, који иначе плени својом скромношћу и смиреношћу, а сада је у завршници, потпуно преузео одговорност и ставио тачку на овај историјски успех наших кошаркаша. Освајањем првог места на овом завршном турниру остварили смо пласман на „Ђачку олимпијаду“ отвореног првенства које је било планирано да се одигра у Дебрецену од 23-26. јануара 2020. године. Честитам момцима на изузетном залагању, одолевању притиску и представљању наше школе у најбољем могућем светлу. Као награда следи надметање са кремом осталих најбољих средњошколских екипа из целе државе.

**„Отворено будимпештанско првенство“
 „FINAL 4“**

Нажалост, на завршни турнир нисмо могли да изађемо са екипом девојака у пуном саставу и првенствено из тог разлога смо доживели два пораза и као четвртопласирани завршили ово такмичење. У сваком случају ове утакмице са надмоћнијим екипама служиле су нам као искуство и мотив за још више рада на тренинзима. Окрећемо се затвореном првенству, као и пријатељским утакмицама које ће нам служити да наставимо да напредујемо и искусимо дражи разних такмичења. Све честитике девојкама на борбености и залагању. Уколико овако наставимо, у будућности се можемо надати dobrim резултатима.

проф. Дејан Младеновић

Опрости Плането

Зашто ти шуме скупише уморне гране
некада пуне плодова, ветра и птица?
Сада, као да грле своје дубоке ране.
Опрости, посекосмо ти осмех са лица.

Зашто ти воде посташе тамне и мутне,
некада извори најлепших одраза?
Сада, као да носиш најцрње слутње.
Опрости за сузе са твојих образа.

Зашто ти небо секу оловне муње,
некада га красише звезде, ђинђуве скупе?
Сада, као да крпиш дроњке и прње.
Опрости, плавој хаљини скројисмо рупе.

Зашто ти ваздух сиви вео постаје
некада опојно слатак и пун мириса?
Сада, препун горчине у грлу стаје.
Опрости, немарно кидасмо поља ириса.

Зашто ти живот више ништа не значи?
Некада радост и срећу сејасмо.
Сада, из жетве отров и смрт зрачи.
Опрости, тузи се грохотом смејасмо.

Опрости грешницима, моћна Плането
јер ти недужној сломисмо крила,
што заборависмо све важно и свето.
Опрости! Буди опет што си некада била.

Наталија Томић, 9. б

